

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Orator Christianvs Caroli Regii E Societate Iesv

Reggio, Carlo

Romæ, 1612

Detrimenta quibus peccatum afficit totum mundum. cap. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68672)

Detrimenta quibus totum mundum peccatum afficit.

Cap. XXXIV.

Decimò Peccatum toti mundo detrimentum affert. Paradiso, quia Angelos, ac beatos priuat lætitia & gloria, quam ex confortio bonorum recipiunt. Vt fumus ait Basiliius in Psal. 33. fugat apes, & fœtor columbas, sic peccatum Angelos, quorum etiam custodiam reddit inefficacem. Animas purgatorij priuat suffragijs quibus subleuantur à penis, quia vel non suffragantur eis Peccatores, vel sunt inualida eorum suffragia ob venenum peccati mortiferi. Etiam damnatis nocet, non enim solatium ipsis est habere in malis socios, sed crescit ex numero pœna, sicut lætitia crescit beatis. Ecclesiæ multis modis infert damnum. Primum quia est peccator sicut membrum inutile corporis quod non adiumento, sed ponderi est. Deinde quia non solum est membrum inutile, deforme, onerosum, sed etiam pestilens, quod scandala multis offert, & malo exemplo inficit. Infidelibus nocet quoniã, vt Paulus ait, Per vos blasphematur nomen Dei inter gentes, quæ male iudicant de Christiana lege propter malam Christianorum vitam. Item omnibus creaturis ratione carentibus, dum eis contra Dei gloriam abutitur. Tunc fit quod Paulus testatur, vt vanitati creatura subiecta sit, non volens, & ingemiscat, atque parturiat. Quare non mirum si suo tempore armabitur ipsa ad vltionem inimicorũ; & pugnabit pro Deo orbis Terrarum contra insensatos.

Vndecimò peccatum suo authori maxima damna infert non solum in spiritualibus, & æternis, vt in multis ostensum est, adeo vt possit verissimè dici, Exinanite exinanite vsque ad fundamentum in ea, verum etiam in bonis vt vocant fortunæ, ac corporis, nam ex peccatis multi sæpe morbi, & mors nascuntur. Gula plures haud dubie occidit, quam gladius, opes prodiguntur, fama deperditur, dedisti maculam in gloria tua, amicitia percutit, patrimonia pessundantur, regna destruantur. Verum est quidem multos etiam scelestos à Deo non puniri pœnis in hac vita, alios autem plecti. Vtrobique summa est Dei sapientia, si enim nullum puniret hic, quis crederet Deum habere humanarum rerum prouidentiam, & si omnes plecteret, quis crederet futurum iudicium & pœnas æternas, quæ est ratio Greg. Chrysostomi passim, & aliorum Sanctorum. Postremò loco, vt maximum damnum addam, peccatum asferre in multis ma-

In ps. 33. Homil. 20.

Ecclesiæ nocet.

Rom. 2.

Omnibus creaturis.

Rom. 8. Sap. 5.

Nocet peccatum bonis externis.

Lib. 5. Moral. c. 15.

lam

Peccatores
mala mors se
pissimè sequi
tur.

Prima proba
tio ex parte
Dei.

Iam mortem, qui est effectus maximè deplorandus, & vltimum hominis exitium, & principium omnium malorum in omnem aeternitatem, cui nullum exinde potest adhiberi remedium. Hæc autem veritas probatur ex ratione quæ triplici fundamento, eoque optimo innititur primum est ex parte Dei qui iustissimo iudicio permittit, vt qui in vita non est recordatus Dei, etiam in morte sui ipsius obliuiscatur; Ac Deus quidem sufficiens auxilium ne in morte quidem peccatoribus denegat, sed quoddam aliud abundans, ex meritis vitæ in peccatis actæ, non tribuit. Itaque cum sæpe à se Deum expulerint, atque adeo vt supra diximus Sacrosanctam eius maiestatem bonitatemque contempserint, mirandum non est, si talem in se Deum experiantur in morte, quales ipsi erga illum in vita se præbuerunt, & inde fit vt male pereant. Confirmatur autem hæc doctrina scripturarum autoritate. Cum Sancto (ait David Deum alloquens) sanctus eris, cum electo electus eris, cum viro innocente innocens eris, quid tum? & cum peruerso peruerteris. Prou. Vocauit, & renuistis, extendi manum meam, & non fuit qui aspiceret, despexitis omne consilium meum, & increpationes meas neglexistis; ego quoque in interitu vestro ridebo, & subsannabo, cum vobis id, quod timebatis aduenerit, cum irruerit repentina calamitas, & interitus quasi tempestas ingruerit, tunc inuocabunt me, & non exaudiam, mane consurgent, & non inuenient me. Quam tandem ob causam? eo quod exofam habuerint disciplinam. Infert conclusionem; comedent igitur fructus vitæ suæ, suisque consilijs saturabuntur. Ad eiusdem doctrinæ corroboracionem affert D. Gregorius illa verba Iob. Quæ est spes Hypocritæ si auare rapiat, & non liberet Deus animam eius? nunquid Deus audiet clamorem eius cum venerit super eum angustia? & in prou. qui obturat aurem suam ad clamorem pauperum, & ipse clamabit & non exaudietur, & illud Matthæi Domine Domine aperi nobis, amen dico vobis nescio vos, vigilate ergo quia nescitis diem neque horam.

Lib. 15.
Mor. c. 7.
Iob. 27.
Prou. 21.
Matt. 25.

Secunda proba
tio.

Ex parte libe
ri arbitrij.

Aug. c. 17.
l. de vera
& falsa
pen. ini
tio.

Secundum fundamentum est ex parte liberi arbitrij, quod tempore mortis est valde inhabile ad conuersionem, ac veram penitentiam, quam sanus homo, & bene valens non est amplexatus. Verum est illud Augustini, Arbitrij libertatem querit Deus non necessitatem. Non id quidem dicit Augustinus animam, quamdiu est in corpore, amittere libertatem, nec loquitur de statu eorum qui in phrenesim incidunt, sed de peccato-

atoribus qui licet habeant libertatem non tamen expeditam est glossa Bonaventuræ in verba Augustini, Arbitrij libertatem querit Deus expeditam (ait) non quasi necessitatem, & coactionem. Eo autem tempore multa sunt, quæ hanc expeditam libertatem non tollunt quidem sed valde impediunt, vt est magnus timor, tristitia & mæror summus opprimens huiusmodi infirmum; imaginatio valde turbata, & hebetes sensus, & inde intellectus valde imparatus ad considerandum. Voluntas vix facit actus, qui sint plene voluntarij, sed fere ad eum modum quo mercator projicit merces orta tempestate, quem Aristoteles actum inuoluntarium simpliciter docet esse, secundum quid voluntarium. Atqui penitentiam Deus simpliciter voluntariam exigit, quia hoc verè & propriè voluntariū est.

Tertium principium est à Dæmone, qui tunc maximè peccatori insidiatur vt probat magister sententiarum ex loco Psal. Iniquitas calcanei mei circumdabit me, & ex illo Genesis tu insidiaberis calcaneo eius. Hæc dicta sint de locis ad odium peccati excitandum, quos placuit aliquanto fusius explicare, vt Concionatori aliqua ex parte laborem imminuerem in resummi momenti ad quam debet esse valde paratus; & in concionibus suis frequenter excurrere.

Tertia probatio.
Ex parte Dæmonis.
Gen. 3.

Pœnitentiam Orator inculcet eiusque partes.

Cap. XXXV.

Studium ac diligentia & zelus Concionatoris in hoc maximè elucere debet, vt frequenter ad peccatorum penitentiam adducere auditores suos conetur. Ostendit hoc auctoritas sacrarum literarum, quæ in penitentia persuadenda passim excurrunt sic videmus fecisse Christum, sic Io. Baptistam, sic Prophetas, sic Apostolos quibus Christus dixit oportere prædicari in nomine eius penitentiam, & remissionem peccatorum.

Luc. 24.

Secundò sancti Patres non solum hac de re frequenter agunt in suis ad populum tractatibus, sed etiam libros integros conscripserunt, vt & ipsi paratos haberent locos, & posteris materiam ad discendum, & ad dicendū relinquerent. Scripsit Chrysostomus multas de penitentiâ homilias, scripsit de compunctione cordis, scripsit Ambrosius libros de penitentia. Scripserunt Tertull. Cypr. ad Nouatum, Patianus August. de vtil. penitentia de contritione cordis, de vera, & falsa penitentia, si tamen est eius ille liber, sed quicumque author fuerit, certe vtilem, & grauem